

драта на земята непробитите страшни пластове. О, ние ще отидем, ще се заровим в дълбочините, ще ги прорежем с хиляди стоманени линии, ще осветим подземните пропасти с каскади от светлина и ще ги изпълним с рева на метала. За много години ние ще се махнем от небето, от слънцето, от блещукането на звездите, ще се слеем с земята: тя в нас и ние в нея.

Ние ще влезем в земята хиляди, ще влезем там милиони, ще влезем океан от хора! Но от там неще излезем, неще излезем вече никога... Ние ще загинем, ние ще се запазим в ненаситния бяг и в трудовия удар.

Родени от земята, ние в нея ще се завърнем, както е казано в древността, но земята ще се преобрази: затворена от всички страни — без входи и изходи! — тя ще бъде пълна с несмълкаемата буря на труда; наоколо обкованото със стомана земно кълбо ще бъде котел на вселената, и когато, в изпълнение на трудовия порив, земята не издържи и разкъса стоманената броня, тя ще роди нови същества, чието име няма да бъде човек.

Новородените няма да забележат малкото ниско небе, изгубено в експлозията на тяхното рождение, и изведнъж ще отместят цялата земя на нова орбита, ще разбъркат картата на слънцата и планетите, ще създадат нови етажи над световете.

Самия свят ще бъде нова машина, дето космоса ще намери за пръв път своето собствено сърце, своето туптене.

Той лети...

Кой ще спре пламъка на хилядите пещи-слънца? Кой ще отслаби напора и експлозиите на разгорещените атмосфери? Кой ще измери бързината на колелата-сатурни?

Планетите бясно се въртят на своите оси, като моторни котви-гиганти. Техният бяг не може да се спре, техните огнени искри не могат да се залечат!

Космоса лети...

Той не може да стои, той се ражда, умира и отново се ражда, расте, боледува и пак възкръсва и тича нататък...

Той достигна, той тържествува!

— Пада, пада!...

Потъва... Отчая се...

Но огъня пречиства всичко, даже тъгата, даже съмнението, даже неверието.

И отново живот, клокочене, работа!

Ще дойде време, — с едно притискане ние ще прекъснем работата в целия свят, ще усмирим машините. Ще се изпълни тогава вселената с радостното ехо на труда, и неизвестно де родените акорди ще зазвучат за още по-големите, невидимо и немислимо далечни хоризонти.

И в тази минута, когато, изстивайки, машините ще отдъхнат от стоманения бяг, ние — цял световен милиард — още един път, и божески, и демонски, още по-силно, още по-безумно ще посегнем!

